

byttet af vort Fiskeri taler stærkt til Gunst for denne Laanevirksomhed, og at det i det hele taget maa anses for særdeles hensigtsmæssigt og betimeligt, at Staten træder til paa et Tidspunkt, hvor Udviklingen kan medføre, at der maa anskaffes kostbart, tidssvarende Materiel og et Materiel, som mange af Fagets Udøvere ikke vilde være i Stand til selv at skaffe sig, medmindre der ydes dem en saadan Laanehjælp. De Tal, som det ærede 3die Medlem for 3die Kreds anførte for Stigningen i Udbyttet af vort Fiskeri, er overordentlig glædelige. Det ærede Medlem henpegede paa, at i 1904 var Udbyttet af Fiskeriet 10,4 Mill. Kr. og i 1913 17,5 Mill. Kr. Det er jo en mægtig Stigning, og selv om der vist maa regnes med, at noget af Stigningen hidrører fra den Fisk, som svenske Fiskere afleverer i danske Havne, er Stigningen dog meget betydelig. Jeg kunde for Resten fristes til i denne Forbindelse at henpege paa et Forhold, som jeg synes har Krav paa en vis Interesse. Ærede Medlemmer vil mindes, at da vi i 1907 havde Saltvandsfiskeriloven til Behandling, var et af de springende Punkter i Loven, som det var vanskeligt at tilvejebringe Enighed om, Aalegaardsspørgsmaalet, og der blev da tilvejebragt en Kompromisordning, som man fra forskellige Sider kun med nogen Betænkelighed sluttede sig til. Men det har interesseret mig her at lægge Mærke til, at medens Udbyttet af vort Aalefiskeri i 1904 var 2,3 Millioner og i 1909 2,5 Millioner, er det i 1913 steget til 4,7 Millioner, omtrent en Fordobling paa en 4—5 Aar. Det forekommer mig, at dette Tal i nogen Maade taler for Forsvarligheden af den Ordning, der i 1907 blev tilvejebragt til Løsning af Aalegaardsspørgsmaalet, og jeg har med Interesse og Tilfredsstillelse fæstet mig derved.

Men jeg vender tilbage til disse Tal for Fiskeriets Udbytte. Naar det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) dér fremholdt, at man ifølge Sagens Natur ikke nøjagtigt kan udrede, hvilken Andel Statens Laanevirksomhed overfor Fiskerne har i denne Stigning, er det jo ganske rigtigt; men jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han mente, at Statens Udgifter til denne Foranstaltning havde fundet rundelig Dækning gennem den paagældende Stigning, og har jeg forstaaet det ærede Medlem rigtigt, er jeg fuldstændig enig med ham i saa Henseende.

Udgifter ved denne Foranstaltning har

Staten jo haft. Jeg skal dér ikke fæste mig ved Kurstabet eller ved Rentetabet, som er ret betydeligt; men ogsaa Spørgsmaalet om de direkte Tab har jo været stærkt fremholdt under disse Forhandlinger, og det forekommer mig med fuld Ret. Disse Tab var til den 31. Marts i Fjor opgjorte til 148,000 Kr., og saa vidt jeg af de foreliggende Oplysninger kan skønne, vil det blive omkring ved 90,000 Kr., der er Tabet paa normale, direkte Laan til Fiskerne, medens jeg skønner, at Resten, altsaa omtrent 60,000 Kr., er Tabet paa de Laan, der i Henhold til Bevillingen paa § 27 paa Finansloven for 1908—09 blev ydet til det mislykkede islandske Fiskeri; der blev nemlig ydet 69,000 Kr., og der staaar, at den væsentligste Del af dette Laan er tabt. Men hvis man regner med, at de 90,000 Kr. er det normale Tab, altsaa ser bort fra Tabet paa Islandsfiskeriet, saa bliver det dog et Tab af saadant noget som 6 pCt. af det samlede Udlaansbeløb igennem direkte Laan, og deri giver jeg de ærede Medlemmer, der først har talt, Ret, at det er et alt for stort Tab. Det ærede 3die Medlem for 3die Kreds henpegede med fuld Ret paa Forholdet mellem dette Tab og de Tab, der er lidt paa Laan til Husmandsbrug, og i saa Henseende husker jeg fra Forhandlingerne i Fjor om denne Sag, at min daværende Sidemand, den ærede Repræsentant for Vendsyssel (Sørensen-Saksager), gjorde opmærksom paa, at det Beløb, der i Tidens Løb var tabt direkte ved Laan til Husmandsbrug, kun var 20,000 Kr. paa en Sum af 35 Mill. Kr. Laanene til Husmandsbrug er altsaa 23 Gange saa store som de Laan, der i Tiaaret er ydet til Fiskeriet, men det samlede Tab er kun $\frac{1}{4}$ af det Tab, der her er oplyst at have fundet Sted for Fiskeriets Vedkommende. Det forekommer mig, at det er med fuld Ret, naar der fra tidligere ærede Talere er henpeget paa, at Sporene i saa Henseende skræmmer, og at der er Anledning til at have sin Opmærksomhed henvendt paa Tilvejebringelsen af Midler til at reducere disse Tab til det mindst mulige. Nu har ogsaa jeg hæftet mig ved de fremkomne Udtalelser om, at man nu er i Stand til at tilvejebringe en væsentlig korrekttere Vurdering af Laanepanterne end hidtil, og jeg tillægger ogsaa de Ændringer nogen Betydning, der er blevet indført i Loven, og som tilsigter at betrygge Statens Interesser i denne Sag. Her fæster jeg mig noget ved den Ændring, der er indført i